

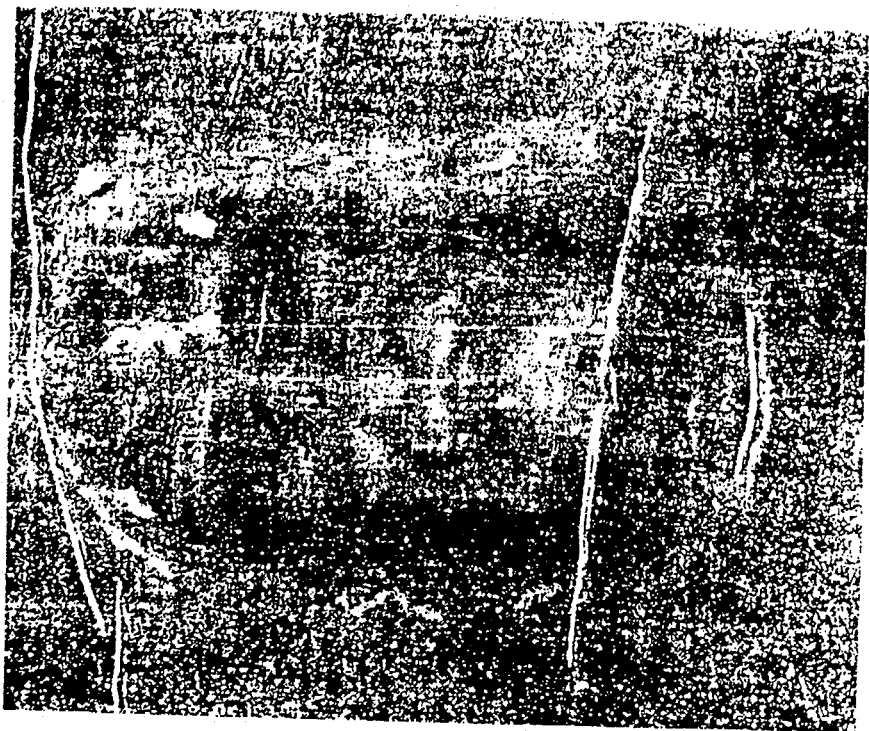
MAMOS

frýšavský farní občasník

2 1994

„Proč hledáte živého mezi mrtvými?“

Velikonoční pondělí
=====

V E L I K O N O Č N Í Z A J Í Č E K
=====

Letos jsem zas po letech dostal velikonoční pohlednici s velikonočním zajíčkem. Před česer bývaly hodně oblíbené. Jak vymizely, asi proto, že víc lidí je považovalo za křů, jako já. Musel jsem pročíst kus života, musel jsem leducos zažít, abych pochopil, jak je zajíček symbolem lidské situace.

Dnes už symboliku zajíčka chápu. Malý tvoreček ve velkém světě. Žádné zuby, žádné tenčky, žádné zbraně, kolen samí obří. Má jen malý rohuš políček pod mezí, má ochranné zbrnění, které mu pomáhá, aby byl nenápadný a snad tak ušel očím zlycň obrů - myslivců, lovců, psů s vyceněnými zuby. A tak je zajíčekovým údělem ve světě strach a útek.

Křesťan je ve světě bezbranný jako ten zajíček. I Jemu zbývá jen útek před puškami a zuby mocných, útek do políčku Boží náruče.

Ale i zde se křesťan setkává s obry: Jsou tu světci, jsou tu nesmírné mravní požadavky: milovat nepřátele, trpělivě nést denní kříže, nebat se těch, co zabíjejí tělo ...

Bážílivý křesťanek si medituje: Ano, svatí to vše dokázali a ještě dnes cokoliv, ale nejsem oni z nějakého jiného těsta, neměli jiné nervy, jinou náturu? Co vystáli mučedníci, misionáři - a já - já jdu k zubsři teory a m' očzenou kruté bolesti; kouřit nepřestanu, čokud má neohroží infekt - já křistovy požadavky plnit nesvedu!

Ale tohle neml zajíček Filat: nesvedu. Vášy přece jen dozraje jít k zubaři, dokáže přestat kouřit, dohnán vyšší mocí.

A v životě křesťana nfm poróché také vyšší moc: moc boží. Kdyby té nebylo, nebylo by svatých, nebylo by hrđinů, nebylo by ani spolehlivých dobrých lidí.

Co dělá křesťana bážílivým zajíčkem, není, že má málo sil, ale že má málo víry!

I ti nejslavnější mučedníci církve cítili bolest, báli se jí, byli před ní bážíliví zajíci.

Nejdramatictější doklad ze životá svatých, co znám, je vyprávění ze života svatě Felicitas. Měla před porodem, když ji udavači vy-zradili, a když byla zatčena. A v noci před popravou - měla být v církvi předhozena šelrám úrubý den tři hrđch - v noci před popravou v bolestech sama rodila ve vězení. Dozorci ve vězení se jí vysmívali: Vidíš, teč tu křičíš bolestí a to jenom ročíš. Co teprv budeš dělat

zítra, až budeš stát před šelmami! Vzdej se své víry raději hned, nevydržíš, vzdáš se stejně zítra! A Felicitas jim odpovídá: Vy nic nechápete. Teč tu trpím jen já sama, bážílivá ženská, jak bych nekřičela. Ale zítra to bude něco jiného: zítra bude za mne trpět Ježíš, - on bude ve mně statečný, proto se nebojím zítřka!

A konec konců, nejen slavní mučedníci se báli bolesti, i Pán Ježíš sám se jí bál. I jeho lidství se vzápřelo: Otče, je-li možno, odejmi tento kalich ode mne! - Ale ne m' n'ýbrž tvá vůle se staň!

A to je jádro našeho velikonočního radostného poseletví, to je recept pro bážílivé zajíčky, jak přežít ve světě obrů, jak obstát před ruby honičích psů: Rozběhnout se tak, jako Felicitas, jak Pán Ježíš sám, do náruče Boží: Otče, tvá vůle se staň, tobě důvěřuji, tobě se svěřuji.

"Zdaž nemusel Kristus totč trpět a tak vejít do své slávy? - I naše lidské bážen se tak stane součástí vykupitelského utrpení Kristova, přispěje k záchraně světa pro boží království.

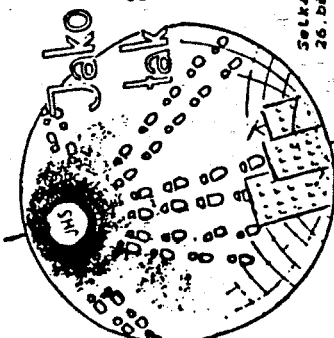
A tak ai dnes, bratři, znovu naplňte srdce radostným povědomím: Nemáme se báti, Kristus už v'ročil dlo, už přemohl i naši smrt.

msgre Ladislav Simajochi

Jako Otec poslal mne tak i já posílám vás

ZAHN 20,21

Setkání mládeže s otcem biskupem Vojtěchem
26. března 1994

Pod tímto heslem se v sobotu 26.3. 1994 v Brně konalo setkání mládeže z brněnské diecéze s otcem biskupem.

Nejprve jsme se všichni shromáždili na Petrově, kde nás pozdravil p. biskup. Potom si každý mohl vybrat skupinu podle svého zájmu. K výběru bylo 7 skupin s různým zaměřením, např. skupina misijní, hudební, skupina zabývající se partnerskými vztahy atd. Každá skupina měla svého kněze, se kterým jsme mohli diskutovat o tom, co nás tíží. Každý si zde mohl přijít na své. Vždyť se mluvilo o tom, co se nás bezprostředně dotýká. O lidech, o životě vlastním i svých přátel.

Když jsme se v poledne na nádvoří zasytili párkem a rohlíkem a napili se horkého čaje, opět jsme se přesunuli do katedrály, abychom si popovídali s naším p. biskupem. Ten nás nejprve ve svém slově vyzýval; abychom my mladí měnili svět k lepšímu; abychom si více vážili dobrých vztahů mezi lidmi a navzájem si je neničili. Abychom zodpovědně brali do rukou problémy dnešní doby a abychom se učili být dobrými rodiči, kteří budou jednou vychovávat své děti. Kromě toho se probíraly i otázky morálky a sexu, po nichž dnešní doba přímo volá.

Mysleme na tyto věci všichni. Vždyť máme výborného učitele a tím je Ježíš. Ten nás učí přímo svým životem. Velikonoce jsou k tomu to nejvhodnější období.

Po besedě s p. biskupem předvedli někteří mladí křesťané své scénky. Celý sobotní program doprovázela brněnská kapela, se kterou zpívalo celých tisíc pětset mladých lidí. Věřte, byla to síla!

Celé setkání uzavřela mše svatá, kterou sloužil p. biskup. Na konci nám světil, že na nás myslí a že v nás doufá. Pak nám dal svatě požehnání. Závěť této akce nebyl vlastně závěrem, ale začátkem a výzvou k lepšímu a radostnějšímu životu.

Myslí, že si stále více začínáme vážit toho, že jsme křesťané a máme tyto možnosti poznání. Vždyť takové učení v menu předmetů našich škol není. A přesto počet zúčastněných napovídá, že už nás není málo a že je nám spolu dobře. My to zažili, my tam byli.

Josef Kučera

Snad každý prožil, jak je to nádherné, když v létě při putování v horách člocěk, celý upocený, narazí na průzračný potůček a může se osvěžit chladnou vodou. Najednou si uvědomí, jakým darem "obyčejná voda" je - a možná se mu dokonce zasteskne, že v této přírodní podobě byla z našeho stolu vytlačena nejrůznějšími superlimonádami.

O Velikonocích také hraje důležitou úlohu docela obyčejná voda - křesťní voda. Pro každého z nás.

Někoho to může udivit. "I pro mě? To přece jenom pro ty, kteří jsou o Velikonocích křtěni, ale já to mám dávno za sebou. Sice o tom nic nevím (vždyť jsem byl pár dnů nebo týdnů po narození), ale rodiče mi o tom řekli a stojí to černé na bílém ve farní matrice."

Ano, skutečně to platí i pro mě. Je krásné, že jsem byl pokřtěn, ale svůj křesť musím stále znovu přijímat a naplňovat svým životem. Proto právě při oslavě Kristova vítězství nad smrtí jsme kropení křesťní vodou a obnovujeme své rozhodnutí pro Boha, svůj křesťní slib. Znovu jsme tedy vybízeni, abychom tomuto Bohu, který nám na kříži ukazuje, kam až jde jeho láska k lidem, řekli své "věřím".

Křici to opravdu naplno není lehké - v hloubi srdce cítíme, že to přináší konkrétní důsledky a požadavky pro náš život a hned se hlásí o slovo naše sobectví, pohodlnost, neochota udělat něco pro ty, kdo jsou koležky nás. Ale je to jediná cesta nejen k tomu, abychom nebyli křesťany pouze podle jména, ale také mohli zakusit, že radost a pokoj, které zmrtvýchvstaly Ježíš přináší, nejsou jen nějaká fata morgána, ale ta nejskutečnější skutečnost.

Nebojme se své "věřím" říci z hloubi svého srdce - vždyť platí Bohu, který nás chce obdarovat a čeká jen na to, až mu ta svá dvířka otevřeme.

Jen Pacner

pastorální asistent

Nové kostelní zvony z r. 1886

Zetímco v minulém článku jsme popisovali několik událostí menšího významu, v dnešním článku se soustředíme na záležitost jedinou, která si to pro svoji důležitost v životě kostela a celé farnosti rozhodně zaslouží.

Dne 16. října 1885 nastoupil na zdejší faru jako administrátor František Mikan, bývalý kaplan v Novém Městě. Jeho pobyt zde nebyl dlouhý, ale za necelý rok vykonal velmi záslužnou práci. Sám ve farní kronice píše, že už mnoho let nebylo nic nutnějšího než pořídit nový, větší zvon. V té době byly na věži kostela zavěšeny 2 malé zvony z počátku 19. století. Jeden byl zasvěcen sv. Barboře (umíráček) a druhý B. P. Marii. Ty však už nevhovovaly, jejich hlasy prý nebylo někdy po celé rozsáhlé Fryšavě slyšet. Ještě o vánočních svátcích r. 1885 začal administrátor Mikan sbírat peníze na pořízení nových zvonů. Do konce roku bylo dílem vybráno v hodnotě 94 zl. Po novém roce 1886 caudil pak administrátor po Fryšavě, Třebčíně Studních i Skleném se starosty domů od domu a vybíral i sebemenší příspěvky na nový zvon.

Během několika měsíců se tímto způsobem vybrala poměrně značná částka 350 zl, která už stačila na pořízení jednoho zvonu. Když však přijel p. Emil Weber, zvonář z Brna, aby podle stávejících zvonů určil velikost a hlas nového zvonu, zjistil, že by bylo vhodnější pořídit zvony dva, protože mezi starými zvony a novým by vznikla velká mezera tónů, což by se negativně odrazilo při sezvánění všemi třemi zvony. Bylo tedy ujednáno pořídit dva nové zvony. Protože však sebrané peníze na to nestačily, doufal administrátor v pomoc dobrodinců.

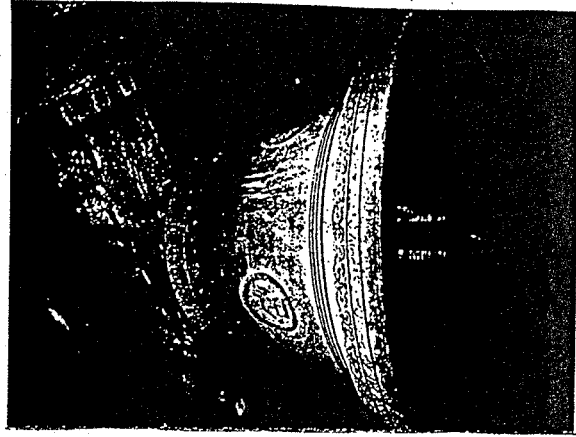
Požádal o příspěvek hraběnkou Mylius rozenou Malovcovou z Nového Města, hraběnkou Ciam-Gallasovou ze Zámku Žďáru a prosbu o příspěvek zaslal i císařovně kabinetní kanceláři do Vídně. Kupodivu z těchto poskytla pouze první jmenovaná hraběnka 50 zl. Zvlášť zarážející pro tehdejšího člověka bylo jistě odmítnutí žádosti ze strany císařské kanceláře. Odtud se příspěvek očekával zcela jistě, neboť tehdejší propaganda líčila císaře jako dobrotvivého otce svých národů, což byla také představa hluboce zakořeněná v myslích lidí. Na druhé straně však víme, že císař František Josef byl velmi šetrný a kromě toho

podobné žádosti nebylo možno vyříditi kladně také pro jejich četnost. V každém případě tím utrpěla pověst dobrotvivého císaře.

I přes tuto nepřízeň osudu byly pořízeny 2 zvony, i když sbírka nestačila k jejich zaplacení. Zvony měly být zavěšeny při zdejším poutní slavnosti 26. září 1886. Byly však v Brně zhotoveny, 24. září posvěceny p. biskupem Dr. Bauerem a dopraveny na Fryšavu. Větší zvon - sv. Matouš vážil 221 kg, menší sv. Cyril a Metoděj 114 kg. Slavnost zavěšení nových zvonů se vydařila. Ačkoliv několik dní předtím přšelo, 26.9. kolem poledne se vyjasnila obloha a vysvitlo i sluníčko. Ve 3 hodiny odpoledne vyšel z kostela velký průvod s prapory a korouhvevi za zvuků hudby k domu předsedy kostelního konkurenčního výboru a pošístra Františka Jílka, kde byly zvony uloženy. Odtud je vezly dva páry koní ke kostelu, kde měl administrátor Mikan slavnostní kázání za účasti mnoha farníků a okolních kněží. Po tomto kázání byly zvony vytaženy na věž a zavěšeny. Slavnost byla zakončena chvalozpěvem sv. Ambrože Tedeum a zvoněním novými zvony.

Ani jeden z těchto zvonů však už dnes na věži našeho kostela nenejdeme. Oba byly zrekvírovány za 1. sv. války v r. 1917 a roztaveny použity k výrobě děl či nábojů. Fakt sice smutný, nicméně příznačný pro naši civilizaci.

Miroslav Kružík

INFORMACE

V minulém čísle jsme se zmínili o tom, že každou lichou sobotu o 6 hodině se schází na faře mládež. A co je náplní těchto setkání? O tom si teď něco povězte.

Ríká se, že každý začátek je těžký. I u nás tomu nebylo jinak. Hezkou chvíli trvalo, než jsme přišli na způsob, jak společně strávit 2 hodiny, sbychom se nenudili a vše brzy neskončilo. Velkou zásluhu na tom má Honza Pacner, který s tímto nápadem přišel a jemu vděčíme za to, že toto společenství existuje. Teď už záleží jen na nás, jak budeme dále pokračovat.

Úkolem těchto setkání by mělo být, jak poznání těch druhých, tak i poznání sama sebe. Pro mnohé z nás je to jedna z mála chvílí, kdy se můžeme zastavit a přemýšlet. A i když se známe z kostela a často se vídáme, dš se říci, že mnohdy toho jeden o druhém moc nevíme. Ke vzájemnému poznávání přispívají různé výlety do blízkého i vzdálenějšího okolí, které podnikáme. Mimo zábavy a her chceme také proniknout k závažnějším věcem a problémům. Např. se snažíme rozebírat Písmo svaté. Někdo si vždy připraví úryvek z evangelia, který bude v neděli a snaží se vyloučit o co tam asi jde. Ostatní se samozřejmě mohou zapojit svými myšlenkami a nápady. Také si během večera zespíváme několik písniček.

Plánujeme už akce na léto. Chtěli bychom vyrazit do přírody, nejlépe pod stany. Doufáme, že i k němu všechno přispěje k prohloubení vztahů mezi námi. Také bychom byli velice rádi, kdyby se naše řady rozšířily. Jsem si jista, že naše farnost nemá pouze 10 mladých lidí, a že se najdou tací, kteří by rádi přišli. Každý člen je srdečně vítán.

Radka Kružíková

JAK BUDEME SLAVIT VELIKONOCE
VE FRYŠAVSKÉM KOSTELE

31.3. - Na Zelený čtvrtek - o půl sedmé večer
budeme spolu s Ježíšem při poslední večeři
a v Getsemanské zahradě

1.4. - Na Velký pátek - o půl sedmé večer -
půjdeme s Pánem na Golgotu
na smrt za naše vykoupení

2.4. - Na Bílou sobotu - o půl sedmé večer -
budeme s Ježíšem při jeho Vzkříšení

3.4. - Na neděli Hodu Božího velikonočního, - v 8,50 hod.
budeme se společně radovat z vítězství života
nad smrtí.

4.4. - Na Červené pondělí - v 8,50 hod.
půjdeme s učedníky do Emaus
na setkání se Zmrtvých vstalým.

PŘIJĎTE SE SNÁMI RADOVAT!

Přijďte s námi prožívat
VELIKONOČNÍ MYSTERIUM

